

Folketingets Social-,
Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 5591

Doknr.
629555

Dato
09-11-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 17. oktober 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 32 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Hummelgaard Thomsen (S).

Spørgsmål nr. 32:

"Kan ministeren oplyse, hvilken dokumentation der vil blive anset for at være tilstrækkelig for at opfylde betingelserne i servicelovens § 129, stk. 1, nr. 2 og 5?"

Svar:

Når Statsforvaltningen træffer afgørelse om flytning uden samtykke, sker det på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om betingelserne for flytning er opfyldt i det enkelte tilfælde. Serviceloven stiller ikke krav om bestemte former for dokumentation herfor.

Det fremgår af kapitel 11 i Vejledning om magtanvendelse m.v., at det er en betingelse, at flytningen er absolut påkrævet for, at borgeren kan få den nødvendige hjælp, og at hjælpen ikke kan gennemføres i den hidtidige bolig. Denne vurdering tager alene hensyn til den enkeltes behov for hjælp og hensynet til, hvor den enkelte bedst muligt kan modtage den nødvendige hjælp. Den nødvendige hjælp er den hjælp, borgeren efter en faglig vurdering har behov for som følge af den nedsatte psykiske funktionsevne. Hjælpen kan f.eks. bestå i hjælp til personlig pleje og hygiejne, sygepleje og omsorg eller lægeligt tilsyn eller behandling. Den nødvendige hjælp må forstås som hjælp til at dække både fysiske og psykiske behov, f.eks. i kraft af fornemmelsen af at være en del af et fællesskab i det omfang, den pågældende selv kan rumme det. Der skal dermed ikke kun fokuseres på borgerens fysiske behov.

At flytningen er absolut påkrævet for at yde den nødvendige hjælp indebærer, at hjælpen efter en konkret og faglig vurdering ikke kan ydes forsvarligt på en anden og mindre indgribende måde. Kan behovet opfyldes ved f.eks. at ændre boligens indretning, tilrettelægge hjemmehjælp og dagtilbud eller andre tilbud mere hensigtsmæssigt eller ved at stille hjælpemidler til rådighed, er flytningen ikke absolut påkrævet. Kan en risiko for væsentlig personskade således afhjælpes på en anden mindre indgribende måde end ved flytning, er der ikke hjemmel i servicelovens § 129, stk. 1, til at flytte en borger mod den pågældendes vilje.

Det er endvidere en betingelse, at det er uforsvarligt at undlade flytning, således at borgeren kan blive udsat for væsentlig personskade, hvis ikke den nødvendige hjælp ydes. Det er således en betingelse, at den pågældende ikke kan overskue konsekvenserne af sine handlinger og derfor udsætter sig for væsentlig personskade. Det centrale i denne vurdering er hensynet til borgerens helbredstilstand. Betingelsen forudsætter, at der er risiko for, at den pågældende som følge af den nedsatte psykiske funktionsevne udsætter sig for væsentlig personskade ved at forblive i den hidtidige bolig.

Der kan f.eks. være tale om risiko for at brænde inde som følge af uforsvarlig omgang med ild eller elektriske installationer. Det kan være risiko for medicinforgiftning, fordi borgeren ikke selv kan dosere medicin. Det kan være risiko for livstruende tilstande, fordi den pågældende ikke husker at eller ikke vil tage livsvigtig medicin. Det kan være risiko for fysiske kvæstelser, fordi den pågældende foruden den nedsatte psykiske funktionsevne desuden har en nedsat fysisk funktionsevne. Risikoen skal være reel og ikke kun hypotetisk. Det vil sige, der skal være en vis sandsynlighed for, at borgeren kommer ud for væsentlig personskade. Risiko for væsentlig personskade omfatter kun de tilfælde, hvor borgeren selv er udsat for den nævnte risiko. Det er ikke tilstrækkeligt, at naboer eller andre føler sig truet eller generet af den pågældende. Det er heller ikke tilstrækkeligt, at pårørende føler sig utrygge ved, at borgeren bor, som han eller hun har valgt at bo.

Imidlertid skal hensynet til samlelever eller ægtefælle også indgå i den samlede afvejning. Disse pårørende er, såfremt de deler bolig med den person, som sagen vedrører, tillagt adgang til at klage over kommunalbestyrelsens afslag på at indstille til optagelse i særlige botilbud, jf. servicelovens § 131, stk. 3. Det er navnlig i situationer, hvor den syge blankt afviser at modtage den nødvendige omsorg eller pleje fra ægtefællen eller samleveren, at dette hensyn skal indgå. I de situationer, hvor eksempelvis en borger med svær demens har kunnet forblive i sit eget hjem - fordi en ægtefælle, samlelever eller anden pårørende har været til stede og har kunnet yde en del af hjælpen -, vil der ligeledes skulle indgå et hensyn til dennes mulighed for at føre en normal tilværelse uden at blive påført store belastninger. Det bemærkes dog, at hvis hjemmeplejen kan give den fornødne hjælp, vil betingelserne for flytning uden samtykke ikke være opfyldt, selvom det er en belastning for den pårørende at bo sammen med personen.

Baggrunden for disse strenge betingelser er, at der er tale om den mest indgribende sociale foranstaltning i forhold til voksne.

Jeg henviser i øvrigt til mine svar på S 127 og S 128 af 24. oktober 2018 og mine svar på S 176 og S 177 af 6. november 2018.

Med venlig hilsen
Mai Mercado

Bilag:

- Bilag 1 – Svar på S 127
- Bilag 2 – Svar på S 128
- Bilag 3 – Svar på S 176
- Bilag 4 – Svar på S 177